

menblanding af Embedsførelse og privat Forretning, som foregaar, kan blive bragt ud af Verden. Den bestaaende Ordning maa siges at være i høj Grad utilbørlig. De offentlige Arbejder, som disse Retskontorer skulle udføre, blive i mange Tilfælde forsinkede paa Grund af den private Virksomhed, som Fuldmægtigene have at passe. Der er rejst Indvendinger imod, at Fuldmægtigene paa Retskontorerne uden at spørge om Forlov overtage en hel Del af de Boer, der blive anmeldte til Retskontorerne, der er blevet rejst Klager over Forholdet ved Auktionsvæsenet og meget andet. Jeg henviser i øvrigt til Udtalelser om dette Forhold, der ere fremsatte ved en tidligere Finanslovbehandling, og understreger blot, at den bestaaende Ordning giver Plads for Misforhold og Mistillid, og at den maa siges at være i høj Grad uheldig for vort offentlige Liv. Ved et fornylig her i København afholdt Møde af Jurister, ikke alene herfra, men ogsaa fra andre Steder, viste der sig meget stærk Stemning for at komme bort fra den bestaaende Ordning. Jeg beder derfor Justitsministeren om at faa Forslag frem herom, men vil ikke undlade med det samme at henstille til ham, hvis det var muligt, ogsaa at se noget nærmere paa de foreslaaede Lønninger til Fuldmægtigene, thi jeg skal erkende, at den Begyndelsesløn af 1,200 Kr. til disse Retsbetjentfuldmægtige, som var foreslaaet af den forrige Justitsminister, for Folk, af hvem man kræver juridisk Uddannelse og giver en Embedsstilling, vistnok maa siges at være meget lav. Hvis det derfor maatte være muligt at komme til en Smule Omlægning paa dette Omraade, vilde det vistnok være i høj Grad heldigt. Selvfølgelig koster denne Reform nogle Penge, hvis den skal føres ud i Livet, men jeg anser den for absolut nødvendig som et Led i Bestræbelserne for at skaffe Renhed og Sundhed i vort offentlige Liv.

Medens denne Reform altsaa koster Penge, vil jeg samtidig henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa noget, som hedder Politikasser. Der gaar en hel Del Penge i Bøder ind i disse Kasser. Jeg har tidligere gjort Forsøg paa at faa dette Forhold oplyst noget nærmere, uden at det er lykkedes. Senere har jeg tilfældigt af den nylig afgaaede Justitsminister erfaret, at Politikasserne ligge inde med meget store Beløb af saadanne Bøder, der forvaltes af Politiet selv udenom al Bevillingsmyndighed. Det er vel ikke i Strid med Lov og Forfatning,

men i alt Fald i høj Grad ukonstitutionelt. At disse Politikasser forvaltes af de paagældende Myndighedspersoner selv — og det drejer sig, som sagt, om meget store Beløb — udenom de normale Bevillingsmyndigheder, saavel kommunale som statslige, forekommer mig at være et Forhold, som der var Grund til at forandre. Der henligger vist i Politikasserne 1 Mill. Kr., og da Forholdet, som sagt, er i Strid med al anden Lov og Forfatning, vilde det vistnok af økonomiske Grunde være bedre og ogsaa af andre Grunde ønskeligt, om disse Penge bleve inddragne under den almindelige Statshusholdning. Jeg sigter selvfølgelig med, hvad jeg her har sagt, ikke til noget som helst i Retning af Angreb paa den Forvaltning, som sker af de paagældende Midler. Jeg har ingen Grund til at tro, at de skulde forvaltes uforsvarligt, men det vilde vist være heldigt, om man ogsaa paa dette Omraade kunde komme ind under andre Former end disse noget gammeldags, som det utvivlsomt er.

Jeg henleder samtidig den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa et Par andre bestaaende Love, der ere ret gamle, og som i sig rumme ikke uvæsentlige Byrder paa Landbefolkningen. Jeg sigter til Loven om Ligsyn, som vistnok stammer fra 1871, og som bestemmer, at der af Sogneraadet skal vælges 2 Medlemmer, som skulle syne Lig. Herre Gud! Det er dog en ret middelalderlig Forretning, at en Skomagersvend eller Cigarmager bliver sendt ud for at syne, om en Mand virkelig er død. Det kan godt være, at man i gamle Dage har været nødt til at ty til saadanne Foranstaltninger, men Tiden er vistnok inde, da man kunde ophæve slige middelalderlige Forskrifter. Det samme gælder Bestemmelsen om Skorstenssyn. Er det dog ikke latterligt, at der sendes ganske ukvalificerede Folk rundt for at se paa Skorstene og se, om der er nogen Brandfare osv., osv.? I mange Tilfælde indskrænker Synet sig til alt andet end et virkelig effektivt Tilsyn.

Endelig henleder jeg Opmærksomheden paa den gamle Lov af 1861 om Brandpolitiet. En landlig Ildebrand frembyder i Regelen en hel Mængde Morsomheder for dem, der have Sans for det morsomme. En Mængde Vidnesbyrd kunde hentes fra landlige Ildebrande om det bestaaende Brandpolitis Mangel paa Betydning, men ganske sikkert ikke ret mange Vidnesbyrd om dets samfundsgavnige Betydning. Som Regel brænder det hele